

ДЕЧАШТВО И МЛАДОСТ ПОБЕДНИКА – ПРВЕ ПОБЕДЕ

Већ с пет година, схватио сам колико је свет диван.

Тада, у пола два поподне, једног пролећног дана, први пут ми се показао у виду раширених женских ногу. Ноге, голе, беле и избријане, обликоване у латинично слово В, знак победе. А у средини те победе налазила се црна рупа, сочна и мирисна бразда, пут...

Била је то пичка моје мајке. Рађала је девојчицу. Отац ме је довео да порођај гледамо кроз стаклену преграду, као на биоскопском платну. Мислио сам да мајка умире и било ми је досадно. Отац је рекао да се смирим, да ће се све брзо завршити и да ћемо бити слободни. Кроз стакло није допирао ниједан једини звук. Мајка се грчила, као кишна глиста кад је пробадам иглом, у дворишту. Насмејао сам се. Тражио сам кокице, кад смо већ у биоскопу, као да гледамо неми филм у Кинотеци, у коју ме је отац понекад водио. А он је сад ћутао.

Девојчица је сутрадан умрла. Знао сам да је болесна, чим сам је угледао, ослобођену, у рукама бабица. Била је крвава, неки велики црв вирио јој је из стомака и између ногу није имала ништа. Била је наказа, помислио сам, а наказе умиру. Правда.

После тога, сећам се тишине. Мајка ми никад није опростила што сам једини преживео. Неће ми то никад опростити, и нико. Не знам зашто је то тако. Никад ни у чему нисам погрешно.

Отац је ускоро отишао. Најпре авионом, негде далеко, а онда је и умро, у Северној Африци, у Тангеру. Сећам се

само да је био леп. Да сам на њега. Његова слика и прилика, говорила ми је мајка.

Не волим сећања. Пишем само оно што живи у мени. Ово долази случајно. Мора се од некуд почети. А почиње се од слика. Речи долазе после или никад, свеједно.

Прво сећање. Шишање код фризера. Прецизно и тихо, ритмично. Жмурим. Маказе пријатно хладе теме. Осећам трнце по целом телу. Убеђен сам да ћу устати промењен, да ћу имати други лик. Да је ово што струји кроз мене – промена. Разочаран сам кад видим свој лик у огледалу, исти онај, поново. Мајка не разуме зашто плачем. Мислио сам да су маказе моћније, да метал обликује, да људи могу да буду нешто друго, да се све мења. Фризерски салон мирише на лаванду. Имам три године, и већ сам другачији од осталих.

Памћење је превара, детињство нам ништа не говори. Бити дете значи бити разочаран. Све остало долази после.

Мене су чекале само победе. Знао сам то, још тада. Једва сам чекао да одрастем. Ево ме.

Све је почело оног дана када сам открио да имам тело. Да нисам безоблична прозирна маса, облак и покрет, струја и бљесак, шум. Да нисам бесмртан. Да ме други виде и препознају, да је око мене свет и да сам ја у њему. Да имам име, једино могуће.

Ово више није сећање. Ово сам ја.

Плафон изнад мене трепери, рађа се из белила и таме, честице светлости круже, играју се, то су коњи, бели и сјајни, као око.

Не. То су једнорози. Видим једног како ме гледа, прилази ми, нешто ми говори, без звука, као ветар. Јер, знао сам, тако говоре једнорози.

– Зар ти ниси мртав? – питам га.

– Ти си.

– Ја, шта?

– Ушао си у брод, а ја нисам. Сад си мртав. Хоћеш да се играмо?

Падам. У понор. Отварам очи. Дрхтим. Хладно је, а већ је пролеће.

Устајем. То је замор, упала мишића. Откуд то мени? Зар нисам тек убран, питам се. Зар се црв већ испилио?

Пљувачка се скорила на бради и на уснама. Светлост ме привлачи прозору. Гледам у небо. Гледам у јабланове. У базен.

Мушкарац ког сам угледао био је го, преплануо, окренут леђима, до бокова у води. Црнокос, чврстих гузова, без маља. Са златним ланчићем око врата и тетоважом у облику змаја, на десном рамену. Све сам то видео, одавде, са прозора.

Жена је била плава, крупна, јаких костију, чврста и глатка, пожудна. Мушкараца је опкорачила око бокова, лактовима наслоњена на ивицу базена, поплочаног плавим.

Тај мушкарац је био наш шофер. Жена – моја мајка. Раширених ногу, увијајући се, као да га рађа, њега, страшног, великог, увек насмејаног и намирисаног, са ментол жваком у устима, снажним вилицама животиње, навиком да се чеше иза увета, увек на истом месту.

Значи, тај шофер, он је мој брат. Рађа га, као што је некада рађала и мене.

Изашао је из базена, једним покретом изронио, као делфин. Зграбио је пешкир, брисао се, окренут према мени грудима. Између ногу имао је животињу, смеђу и ружичасту, до пола бутина.

Био је смешан.

Мајка је заронила, опуштена, и нестала. Ја сам и даље гледао у њега, и у животињу. Мајка је изронила, уз плљусак. Поново је била ту.

У купатилу, скинуо сам све са себе. Гледао сам се у огледалу, великом, до пода. Као да се гледам први пут.

То сам ја.

Шта сад?

То сам ја, ово што видим у огледалу и ништа друго.

И шта сад да урадим са тим?

Са тим што се мрда у мени, плави ме.

Сви смо ми луди, кажем у себи.

Зашто ми се то дешава?

То што трепери у мени, мења ме. Да.

Одлазим...

Мој курац је гладак, са кожицом повученом скроз уназад, главићем јарко црвеним, као не сасвим дозрела јагода, правилно развијен, при ерекцији незнатно закривљен у леву страну. Јаја су усклађена са величином и обликом курца, обла и симетрична, са тек нешто ниже спуштеним десним тестисом. Длаке су густе, не претерано дугачке, правилно распоређене.

Уопште, симетричност тела једна је од највећих тајни мог успеха. Рекли су ми то, не једанпут.

Без младежа, флека, било чега. Кажу ми да је то ретко. Видео сам неке такве пичке, чисте као анђеоске. За мушкарце не знам.

Сперма ми има благо слаткаст укус. Мирис курца у ерекцији нека је мешавина тоза од кафе, цимета и чоколаде.

Понекад га мажем кремама и уљима. То је мој тајни рецепт. Однећу га са собом у гроб. Чува глаткост и арому. Афродизијаке не користим, никакву хемију, никада. Користим само та уља, понекад неки чај. Бринем о курцу и он ми то враћа. У оно што волите, морате улагати.

Нисам писац, жао ми је што не могу боље да га опишем. Заслужује то. Овај писац, дебели, што ме стално прати (причаћу вам о њему), умео би. Пише роман о мени. Можда у три тома, каже да мој живот нуди много материјала. Мрзим дебеле књиге. Али свеједно, ова његова ће, ако је буде, изаћи тек после моје смрти, обавезао сам га на то. Отуда ово. Никад нисам рачунао на смрт. Ни кад је истина у питању, ни љубав. Можда ћу живети вечно. Ко то може да зна? Треба само изаћи из окова природне нужности, тако се то ваљда каже. Звучи лако. Пробајте.

А ко сте ви? Да ли сте икада пробали, икада, ишта? Пробати значи умрети. Узети и отићи. Ви сте можда верни. Али ко сте ви у ствари? За сада, само сте лудило у мојој глави. Сутра, ко зна.

Можда само ја и постојим на свету. Можда ни свет у ствари не постоји, него само ја. Ако сам сам, онда значи да сам потпуно луд, јер тога нисам свестан.

Како би то било добро... Да сам сам на свету, а да сте сви ви само утваре, и то моје утваре, које сам сам створио, сасвим несвесно и без намере. И које ће нестати заједно са мном, мада без моје воље и знања.

За сад, нека иде овако како је. Мада, понекад ми се чини да смо већи него што би смели да будемо. Да сви обухватамо све. Да је свет чуднији од нашег лудог мозга. Од игре мрава. Већи од свих ствари заједно, на гомили.

Знатно касније, схватио сам колико сам леп. Лепота настаје поређењем. Колико сам у ствари лепши од свих тих жена. Не знам чему толико устручавање.

Свеједно. Кад сам то схватио, чврсто сам одлучио да ћу се дати тек оној која заслужи. Пре тога желео сам да платим, да повалим собарицу, било шта. Био сам наследник. Све ми се отварало. Овај свет је тако богат.

Године без жена нису значиле ништа. Ништа није постојало. Нећу да пишем о ономе што не постоји.

Прва жена звала се Славица и била је невина. Ћерка политичара. Бледа, плава, дистанцирана. Недоступна. Са јасном одлуком да се не меша са стоком. То ми се свиђало.

Бићу њено искушење, одлучио сам.

Некако се ослободила физичког. Због зноја, због гужве. Седела је по страни, на ниској клупи, испружених ногу, прекрштених руку, у црвеној тренерци. Десним дланом стално је бацаивала позлаћене праменове уназад, преко рамена.

Закуцавам лопту у кош. Хладно, не сувише гласно, упозоравам Филипа да ме не додирује, да смрди на зној. Гледа ме разрогачених очију. Није знао да могу да будем такав скот. Настављам да играм. Нико ме не додирује. На крају, Филип, губећи, без повода говори како се и ја знојим и да смрдим. Одговарам да то није тачно и да бих му због таквих речи поломио десну руку, само да ми се не гади.

Час се завршио. Славица није показивала да је ишта приметила. Међутим, ја сам знао.

Сутрадан у ходнику, опет пред њом, Филип је кренуо да се туче. Потпуно ван себе, замахивао је песницама, јак као бик. Нисам га ни пипнуо. Само сам се измицао, зачуђен сопственом хитрином. Филип, уморан, окружен масом која му се смејала, на крају је просто сео на под и

заплакао. Окренуо сам се и изашао. Њу нисам ни погледао. У ве-цеу сам се смејао, дуго и ведро. Бићу награђен, знао сам то.

То није била храброст. Никад нисам био храбар. Храброст је спремност да се ствари доведу до краја. Ја никад нисам мислио о крају, никад га нисам желео, крај никад није био мој избор.

Била је то хладноћа. Можда ништа друго. Зачудио сам се. Откуд она? Откуд она у мом врелом животињском телу?

А она је ловила мој поглед, данима. Нисам узвратио. Ишао сам усправно, гледајући право испред себе. Већ су ме сви у школи мрзели. Ако добијем Славицу, вреди.

Једном су тражили од нас да купимо некакве бецеве, за помоћ гладној деци. Купили су сви, и Славица. Ја нисам.

– Откуд гладна деца у нашем социјалистичком друштву? – зачуо сам себе.

Професорка је само оборила главу и наставила, као да се није ништа догодило. А одјекнуло је. Јебени лицемери.

На одмору ми је пришла. Славица. Стајали смо сами и издвојени.

Скинула је беџ са свог џемпера боје лаванде и пружи ми га, иглом ка мени. На беџу су били неки дебилни дечји цртежи.

– Заслужио си га.

– Не мрзим деџу. Само нећу да певам у хору са свом том багром.

– Сад ти га дајем ја. Примићеш?

Без речи, узео сам беџ и прикачио га на кошуљу. Гледали смо се. Лево око јој је било једва приметно разроко.

Зачудио сам се. Њен отац је био богат. Зашто јој не плати операцију?

Касније, уочи туцања, поменула ми је то око.

– Тако бих опет била као сви. Зар то не би било страшно?

Али до туцања, протекло је још времена.

И даље сам био хладан. Најпре је ловила мој поглед. Касније се трудила да ме не гледа, али је увек попуштала.

Није имала стрпљења. У томе је био њен проблем. Тако никад неће постати прва лига. Пичка се не отвара тек тако. Ја сам то већ знао, она не.

Пред летњи распуст, кад ми је сама пришла, на једној забави, јасно сам јој ставио до знања да наш однос може почети само сексом. Разумела је. Одвела ме је горе, у собу. Забава се одвијала у кући њене другарице, на Дедињу.

Соба је била пуна огледала и свећњака. Насмејао сам се кад сам то видео. Она није схватила мој смех, али је ћутала.

Увек је боље ћутати.

И о тој ноћи.

Знао сам да је то – то. Да сам то ја.

Боже, кад се сетим. Тело је чудо.

Оставио сам је у крви. Раширених ногу.

– Баздиш као заклано пиле – рекао сам јој и изашао.

Целе те ноћи, дркао сам. Морам то да кажем. Није ми намера да будем прост, али тако је било. Све је било проклето рационално. Шта то причају о страсти, љубави, устрепталости? Све је тако јебено лако. Морам да псујем. Да појачам безначајност целог догађаја.

Прва љубав, прво туцање... А све је тако просто. Зашто сви толико драме?

Мислио сам да ћу заборавити на тело. А заправо, само се о њему и радило. Све је било тело.

Мислио сам да цела жена мирише на млеко. У ствари, пре је личила на краву. Могао сам да осетим говно, ту, дубоко у стомаку, као фетус.

Сви смо ми јебени лудаци.

Све је тако обично на овом свету.

Бесомучно свршавам у мраку собе. После тога се туширам до изнемоглости. Још миришем на њу.

Како је то одвратно. Свако је осетио ту одвратност. Отров туђе крви у нама, туђу болест у венама, све туђе... све тако туђе.

Ујутру се смејем. Смејем се и док се облачим. Мајка је задовољна. Верује да се догодило нешто лепо, не усуђује се да пита. И јесте. У праву је. Љубим је у косу, после ко зна колико година, и истрчавам напоље.

Скачем у базен, леден као метал.

Славица се исписала из школе. Више је нисам видео. Знао сам да ће се сломити. Мислила је да је невиност оружје. А невиност је само комад меса, крвавог. Као срце, као око. Као сви ми.

Није ми било жао. Ни драго. Нисам веровао у судбину. Ни у слободан избор.

Веровао сам у себе.

Себе међу стварима.

Међу једнакима.

Себе, самог, последњег. Једног јединог који није хтео на барку. Који је остао чврсто на земљи. Далеко од свих тих крда, говеда, живине, мравоједа... Од људи, од зачетника наших вајних раса, класа, маса, нових и старих таласа.

Како је све то глупо.

Једина правда је бескрај. Све остало...

Сви смо ми јебено луди.

Сањам како голуб слеће на моју испружену руку.
Остали смо сами. Ја негде доле, он над водама.

Задавићу га. Биће довољно за вечеру. А после, ко зна.
Космос је преда мном, бескрајан. Бескрајан.

Шта ја то причам?